

SASTANAK

Kristin Ango

SASTANAK

S francuskog prevela
Ana Brajović

Mono i Manjana
2010.

Naslov originala
Christine Angot, *Rendez-vous*
Copyright © Flammarion, 2006.
Translation copyright © 2010 Mono i Manjana

Izdavač
Mono i Manjana

Za izdavača
Miroslav Josipović
Nenad Atanasković

Glavni i odgovorni urednik
Aleksandar Jerkov

Urednik
Vojin V. Ančić

Prevod
Ana Brajović

Lektura
Marijana Mahač

Korice
Natalija Petrović

Tehnički urednik
Goran Skakić

Priprema za štampu
Ljiljana Pekeč

Štampa
Elvod-print, Lazarevac

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

АНГО, Кристин, 1959–
Sastanak / Kristin Ango ; prevela sa francuskog Ana Brajović. – Beograd :
Mono i Manjana, 2010 (Lazarevac : Elvod-print). – 258 str. ; 20 cm

Prevod dela: *Rendez-vous* / Christine Angot.

ISBN 978-86-7804-267-6

COBISS.SR-ID 175852300

Svakog dana znamo čitav život da damo.

– Rembo

Početak novembra izdavač mi je prosledio pismo na koje sam odlučila da odgovorim: „Ovo će zvučati kao mali oglas u listu *Liberasion*: pre nekoliko nedelja sedeli ste kraj mene u avionu AT na liniji Milano–Pariz. Molim vas da me pozovete na... kućni telefon ili... na poslu, ili da mi pišete. Želeo bih da vas ponovo vidim.“ Nikada nisam letela na relaciji Milano–Pariz. Tip je pobrkao let ili to nisam bila ja. „Pošto nisam želeo da vas ometam, znajući da je saputnik u avionu moguća opasnost, uz to isceđen drugim letom u istom danu, nisam vam se ni obratio. Ali zaintrigirali ste me. Zaista bi mi bilo drago da vas ponovo vidim.“ Rukopis i papir koji je odabrao odavali su izvesnu otmenost. Glas na telefonskoj sekretarici bio je besprekoran: „Dobili ste kancelariju gospodina Ž“. Živeo je u šestom arondismanu i mogli ste ga dobiti na više brojeva – na poslu, na kućni i na mobilni. Znači, neoženjen je. Samac. I sigurno je ružan.

Jednog ponedeljka pozvala sam ga na broj u kancelariji. Sekretarica mi je odmah prebacila vezu.

„Baš mi je drago da vas čujem. Nisam se tome nadao. Kakvo iznenađenje! Uzbuden sam što vas čujem.“

„Zovem vas jer ste mi pisali. Iako nikada ne odgovaram na pisma. Vaše pismo me je zabavilo. Zato vas zovem. A htela sam i da vam kažem da ste pobrkali ili osobu ili let.“

Začuo se glas obrazovanog, otmenog, ali starijeg čoveka... zavodljiv i topao:

„Ne, ne... to *jeste* bio let Milano–Pariz. Sigurni ste da niste leteli sa aerodroma *Malpensa* u Pariz pre otprilike tri nedelje?“

„Ako ste uvereni da je u pitanju let Milano–Pariz, onda to nisam bila ja.“

„Da, da, let Milano–Pariz. Pa vi onda imate pravu pravcatu dvojnicu.“

Glas mu je bio prigušen: „Na koju adresu mogu da vam pišem? Pisma koja stignu vašem izdavaču očigledno dolaze do vas, ali...“

„A ja čak ne znam ni gde se sada nalazite. Dobila sam vašu kancelariju, ali kakva je to kancelarija? Ništa o vama ne znam. Čime se bavite?“

„Ja sam bankar.“

Na trenutak sam začutala.

„Pisaću vam opet na izdavačevu adresu . Hoćete li mi odgovoriti? Bar nekoliko redaka?“

„Ne, ne volim da pišem pisma. Neću vam odgovoriti, ali ću vas pozvati, baš kao sad.“

„Pa kako ćemo onda? Ja ne volim da telefoniram, a vi ne volite da pišete.“

„To je tačno, ali nemam ništa protiv da popijem piće s vama ako želite.“

„Važi. U petak?“

U petak uveče ulica je bila mračna i pusta. Jedan nizak, ćelav čovek u poodmaklim godinama dolazio mi je u susret i nimalo mi se nije dopadao. Poželela sam da umaknem.

„Eto, ipak ste to bili vi u avionu!“

To me uopšte nije zabavljalo. Ali osećala sam obavezu da provedem s njim bar pola sata. Nasmešila sam se:

„Kad vam kažem da nisam.“

Osim toga nismo imali bogzna šta da kažemo jedno drugom.

Poručio je viski s perijeom:¹ bilo mu je važno da sam sipa kiselu vodu u čašu i da flaša viskija stoji na stolu tik do nas. Taj zahtev je izuzetno precizno izložio kelneru, ponavljajući više puta iste reči, mehanički i gotovo usplahireno, kao da kelner ne može odmah da shvati šta on želi i koliko je važno da svaki detalj bude uvažen. Na licu mu se očitavala strepnja da porudžbina neće biti dobro izvedena i ono je poprimalo sve grublji izraz... Izgledao je gotovo zastrašujuće. A mene je, ludu, to dirnulo. Verovatno

¹ Marka kisele vode. (Prim. prev.)

zato što sam pomislila da bi život s njim bio jednostavan, budući da strogo vodi računa o konkretnim stvarima... Taj scenario se ponavljao na svakom našem sastanku, bilo da se radilo o stolu u restoranu, o mestu u vozu, o tome šta ćemo jesti, kog dana, u koje vreme. Sve je držao pod kontrolom. Govorio je da mi se divi, da sam izuzetna, jedinstvena žena. Isto kao i moj otac – bila sam izuzetna.

„Divim vam se, zaista, voleo bih da sam kao vi. Eto, da znate.“ Brižljivo je ponovio svaku reč: *voleo bih da sam kao vi*. Rekao mi je to dva-tri puta kao kada je poručivao viski. Da mi se dobro utisne u mozak.

Da bih ga malo spustila na zemlju, rekla sam mu da to skupo plaćam – samoćom. Zatim sam mu pričala, između ostalog, i o toj anonimnoj pošiljci koju sam primila nedelju dana ranije, a u kojoj se nalazio moj poslednji roman premazan izmetom, i kako sam onda išla u policiju da podnesem prijavu.

Izraz lica mu se promenio. Izgledao je zgađen i iznenađen.

„Samo ludaci rade tako nešto. Je li to neko koga poznajete?“

Opet smo malo razgovarali o njegovom poslu i radnoj sredini. Nije se pronalazio u tome.

„Rad je otuđenje. Nemate pojma koliko imate sreće što niste otuđeni.“

Prezirao je svoje kolege na poslu, bankare koji ništa ne čitaju i čiji se život svodi na vikende u Le Peršu.² Smatrao je sebe superiornim u odnosu na njih. Govorio je o njima kao o malograđanima s kojima nema ništa zajedničko. U pogledu i osmehu ogledali su mu se ironija i prezir. Usta su mu bila tanka poput linije. Ali nakon sat i po, kada je rekao da mora da ide, pomislila sam: *zar već?* Glas mu je bio nežan, ali od njegovog prodornog pogleda bilo mi je skoro nelagodno. Ovog puta mi je dao vizitkartu sa imenom svoje banke – bila je to jedna od najjačih poslovnih banaka, a on je bio rukovodeći partner. Sa olovkom spremnom u ruci, dodao je: „Mogu li da vam pišem na kućnu adresu?“

„Naravno.“

„Hoćete li mi dati broj mobilnog telefona?“

² *Le Perche*, deo Normandije, udaljen dva sata vožnje od Pariza, koji se odlikuje pašnjacima, zamkovima i čuvenim konjima peršeronima. (Prim. prev.)

„Izvinite, ali ne bih da ga dajem, trenutno sam malčice fobična.“

„Potpuno vas razumem – pisaću vam.“

Odbila sam da mu dam svoj broj mobilnog jer me je fizički previše odbijao. Samo sam ga pozvala na svoje javno čitanje.

„U svakom slučaju, sada znate da vas jedan muškarac u Parizu smatra jedinstvenom.“

Pomislih: da, ali šteta što si to ti.

Na rastanku sam mu hladno pružila ruku. Zatim sam krenula kući govoreći sebi kako nemam sreće.

A onda sam sledeće nedelje smislila neki izgovor i pozvala ga... jer sam mislila na njega, jer me je opčinio, jednostavno nisam mogla tome da se oduprem. Često mi se događalo da mi osećanja pobude muškarci koji me ne privlače. Viđala sam se s njima, a potom mi je bilo krivo što sam gubila vreme. Znala sam ko mi se stvarno dopada, ali sam uvek bila s nekim drugim. Rekao je da će doći u pozorište da me vidi. Saznanje da je u sali hrabrilo me je dok sam bila na sceni. Sutradan mi je telefonirao. Ponovio mi je da sam jedinstvena i pozvao me u pozorište. To sam odbila, ali sam prihvatila da odemo na ručak. A kad sam ga srela, pomislila sam da mi se u stvari sviđa. Te oči, tako plave, tako hladne, tako grube, tako prodorne, bile su odlučne, znale su šta hoće i da to mogu da dobiju. Pričao je o svemu i svačemu. Smešila sam se.

„Zabavlja vas ovo što pričam?“

„Ne. Slušam vas kako ništa o sebi ne govorite.“

„Postavite mi pitanja.“

Rekla sam mu da nemam šta da ga pitam.

Pred sam odlazak, pošto smo dogovorili da se vidimo sutradan uveče, rekao je: „Odgovoriću na pitanje koje mi ne postavljate: oženjen sam, ali vi ste me opčinili. Oženjen sam izuzetnom ženom, ponekad pomalo teškom, ali izuzetnom, no vi ste me u svakom slučaju očarali.“

Kada bi svršavao, lice mu se rastakalo, kao da delovi iz kojih je sastavljeno više nisu mogli da se drže na okupu. Kao da je koža popuštala otkrivajući pod sobom razjedinjene parčiće mesa koji su visili u fronclama stvarajući grimasu užasne patnje. Bilo je to ružno, a nadasve čudno. Bila sam na putu da se zaljubim u jednog

šezdesetogodišnjaka. Tim bolje, najzad ću se osloboditi odnosa zasnovanih na potpunom stapanju i preplavljenosti. S njim to nije moglo da mi se dogodi; u tim godinama život mu je već bio strogo organizovan.

Jedne večeri bili smo u restoranu i, već od prvog pogleda kroz staklo, počeli smo da se gledamo pravo u oči, toliko intenzivno da smo povremeno morali da skrećemo pogled kako bi igra mogla da potraje. Poznavali smo se skoro mesec dana. Uhvatio mi je nogu pod stolom, milovao mi članak, pa se penjao do listova. Daj mi nožicu. Gledao me je netremice. Gledala sam i ja njega bez ijedne reči. Osećala sam se toliko dobro kada me je tako gledao da više nisam uspevala ni da mrdnem. Njegov pogled bio je naredba kojoj sam morala da se povinujem. To sam osetila samo sa svojim ocem; sećanje na njega vraćalo me je u daleku prošlost. Uznemirujuća asocijacija, poput dvoseklog mača. Daj mi nožicu. Odmeravao me je svojim izrazito plavim očima. Kao da mi je u stomak zario udicu i bilo je dovoljno još samo da namota najlon na štapu za pecanje – a ja sam se nalazila na drugom kraju, sluđena. Mogao je da me ima bilo gde, bilo kada, bila sam njegov predmet, njegova stvar, njegova žrtva. I riba što se trza. Među nama se uspostavljao sado-mazo odnos. Bila sam mu na usluzi, mogao je da radi sa mnom šta god hoće. Puštao je moju nogu, pa ju je ponovo hvatao. Bila sam u suknji, milovao mi je članak preko najlonki. Kada bih nosila pantalone, stavljao bi ruku direktno na moju голу nogu podižući mi nogavicu. Bila sam zadivljena spontanošću njegovih kretnji. Govorio je da je stidljiv, no kad bi me pritisnuo uza zid da bih osetila njegov sasvim nabrekli penis koji me je oduševljavao, nije ostavljao takav utisak.

Kada me je prvi put poljubio, zgranuo me je način na koji je to uradio, zgrabivši me autoritativno za vrat. A kada me je te večeri posle onoga u restoranu milovao u mom krevetu dobrih pola sata, želeo je da svršim i nije mogao da shvati kako mi to ne uspeva. Osim ako nisam izvrсна glumica, imajući u vidu moje ponašanje u restoranu. Već mu je dva sata bio ukrućen i ništa, nije uspevao da me dovede do vrhunca. Ljutio se i na mene i na sebe, a lice mu je poprimalo sve grublji izraz. Toliko se grčilo od besa da je izgledao gotovo zlobno. Vrhunac sam obično doživljavala nad partnerom, trljajući se telom o njega, ali njemu se nije sviđala ta zamena uloga;

tada bi mu penis splasnulo. On je voleo da bude odozgo i pokušavao je da me dovede do orgazma na svoj uobičajen način. Ni sa ovako krupnom kitom, toliko većom od prosečne... mora da je problem u njoj, mislio je. Nije bio od onih što se lako obeshrabre. Prethodno me je olizao, bio je od onih upornih, što se trude, i radio je to vrlo umešno, prelazeći suptilno jezikom preko mog klitoris. Retko sam nailazila na muškarce koji to tako dobro rade. Samo sam bila iznenađena kada me je zamolio da podignem dlačice kako mu se jezik ne bi zapetljavao, da ih pridržim. Ali dopadala mi se ta njegova autoritativnost, ta zahtevnost, poput neke igre u kojoj je on određivao pravila. Verovala sam da me to zabavlja. Govorio je kako mu se sviđa moj ukus, kako voli da me liže; zavlacio mi je prste dole, pa mi ih gurao u usta ili me ljubio. Sada nije hteo da uđe u mene jer bi smesta svršio, a želeo je da prvo ja svršim. Zato mi je dražio klitoris. Taj ritam mi je odgovarao isto koliko i mesto koje je našao za svoj prst. Ono nije bilo pored, nego baš tu. Toliko su me izluđivali muškarci koji su se ustremljivali na to mesto tik pored, to parče kosti gde ništa nije moglo da se desi. Potom mi je naložio da sama to radim, dok mi je on milovao grudi, pa je prodro u mene govoreći mi da nastavim. I dalje je bio pomalo uznemiren što ne dolazim do vrhunca, ali i nestrpljiv da on sam završi, da se oslobodi. Za sve je davao uputstva, a meni se, budali, sviđala ta bankareva zapovednička crta, koja je u stvari nagoveštavala njegovu perversnost i autoritativnu strukturu ličnosti. Gledala sam ga ushićeno. Ali kada je osetio da je na korak od orgazma, smesta ga je izvadilo. Obujmivši me čvrsto desnom rukom, ponovo me je milovao prstom. Morao je da pazi na levu ruku, koju je povredio igrajući golf. Pričao je o svojim maštanjima. Nije mi smetalo, prihvatila sam tu igru. To je obično mogao da radi samo s prostitutkama. Silno sam se smejala... A činila sam mu se mračna na prvom sastanku. Međutim, lice je počelo da mu se izobličava... Kako to da ne mogu da svršim uprkos njegovom trudu, uprkos takvom talentu. Prošlo je već pola sata. Puštala sam ga da izgovori sve gadosti koje su mu padale na pamet. Nije se ustručavao. Možda me je baš to kočilo i usporavalo. Odlučio je da pazi šta govori. Ja sam uživala da mi priča, nisam želela da prestane. Ipak, za orgazam mi je bila potrebna koncentracija, malo tišine. Zamišljao me je s visokom, veoma mladom plavušom, kako mi liže klitoris i miluje grudi. Ponekad i

zadnjicu, precizirao je glasno. Mlada plavuša koja je luda za mnom. Koja me posvuda liže. A onda nailazi on i bira mene. Rekla sam mu: „Obožavaš lezbejke, a?“, a on je samo odvratio: „Svi muškarci vole lezbejke“. (Sve mi je bilo jasnije kada sam u njegovoj kući u oblasti Var videla fotografiju njegove majke na nekom brodu – visoke brinete u kupaćem kostimu, pored jedne visoke plavuše takođe u kostimu, obe veoma lepe žene s naočarima za sunce.) Intrigirao me je čitav taj splet misli, prezira, želja i slabosti. Imao je običaj da se u vreme ručka isprazni s kolgerlama za nekoliko minuta, obuče se i pošalje ih nazad. Priznao je da je u dubini duše verovatno egoista. Povremeno je zaista voleo da odmah svrši, ali sa mnom to nikad nije uspeo. Zato je ponekad otvoreno pokazivao nestrpljenje. Meni je to samo otežavalo stvar. Tada sam morala čitav proces u glavi da pokrećem od nule. Jednom ili dvaput sam mu na kraju rekla da svrši bez mene, ništa strašno. Meni je ionako bilo dobro, stvarno. Bila sam srećna u njegovom naručju. Gledala sam ga, uvek ushićenog, kao da mi je pred očima neki neverovatan fenomen. Bio je muškarac, a ne mladić, momak. Muškarac stariji od mene, već starac, i ja sam se osećala slobodno. Razlikovao se od mojih dotadašnjih tipova. Ali već drugi put zaredom nisam mogla da dođem do vrhunca.

Iznenada me je upitao: „A sa bivšim si brzo svršavala?“ „Da, veoma brzo“, odgovorila sam. Odmah zatim je dodao: „A sa ocem?“

Istog trenutka sam ustuknula i udaljila se od njega uz jedno *aaah*, zgađeno *aaah*, iz dubine grla. Više se nisam smejala. Odmakla sam se od njega i okrenula se na stomak, nisam progovarala ni reč. Bila sam slomljena, zaprepašćena. Razorena. Ležala sam s glavom na dušek; bila sam okrenuta k njemu, ali ga više nisam gledala. Nisam više mogla da ga gledam. Pogled mi je bežao ne znam ni ja kuda. Drugde, nigde. Unutar mene same. U prazno. Bila sam tužna. Nisam više mogla da ga gledam. Bila sam uzdrmana kao da sam upravo zadobila stravičan, žestok udarac, šamar koji me je oborio na zemlju onesposobljenu da reagujem. Nije mi bilo jasno, nisam čak bila u stanju ni da tumačim. Nije mi bilo jasno, nisam progovarala ni reč, upravo sam bila doživela šok i to je sve... Ispustila sam jedno *aaah* i udaljila se od njega odskočivši najmanje deset centimetara. Bilo je užasno to što je rekao. „A sa ocem?“ Pa ipak, nisam mu zamerala. Naprotiv. Nije li on samo glasno izgovorio ono što se svako u sebi

licemerno pitao? Nakon nekoliko minuta sam zaplakala. Ta rečenica me je ipak zbolela. Bio je to šok. Izvinjavao se, milovao me po glavi, obrazu, tepao mi „mili moj“, molio me da mu oprostim. Govorio je da je ružno to što je rekao i da se stidi. Ustao je i otišao da se istušira. Pomišljao je u jednom trenutku da ode, ovog puta iz stida i želje da me ostavi na miru, a ne da bi, kao obično, bio sam posle ejakulacije. Na kraju je ipak legao kraj mene i nežno mi milovao leđa, ruke, lice. Lagano i nežno. Primakla sam mu se što sam bliže mogla.

Nismo više govorili. Tišinu bi povremeno prekinulo samo njegovo „mili moj, mili moj“. Ja sam ćutala skrupčana, pribijena uz njega. A zatim je rekao: „Dodi, lezi na mene.“ Uradila sam to... i ostala u tom položaju. Onda je počeo da se mrda. Seks je opet bio na pomolu. Tražio je da sednem na njega. Najpre sam oklevala, ali sam potom pristala. U trenutku sam pomislila: ako bih odbila da sednem na njega i ponovo vodim ljubav s njim, značilo bi da odbijam da ga suprotstavim svom ocu, da želim da štitim mesto koje je moj otac zauzeo. Sela sam, dakle, na njega, ali nisam svršila, nisam se trudila, nisam čak ni pokušala. Ni on više nije insistirao na tome, svršio je, ali nije ništa pokušavao sa mnom. Tako smo prevazišli sukob. Njegovo nestrpljenje je splasnulo. Pomislila sam da je dobro što nije dopustio da ga ovako dramatična situacija, ovakav stres, obeshrabri. I imala sam osećaj da smo savladali jednu etapu, da smo napravili ogroman korak. Neverovatno je bilo što je imao petlje da me pita da li sam brzo svršavala s ocem. Za to je zaista trebalo hrabrosti, mislila sam. Ova situacija nas je zbližila, mada sam, po njegovom odlasku, provela mučnu noć. Ona rečenica nije prestajala da mi se vrti po glavi. Ponovo sam proživljavala sve što se te večeri dogodilo. Tišinu... kako ležim na stomaku. Ponovo sam ga čula kako govori: „Izvini, izvini. Izvini, Kristin. Oprosti mi“. I videla sam sebe kako nakon toga sedim na njemu. To se zbilo jednog ponedeljka uveče.

Sutradan ujutro napisala sam mu ovo pismo sedeći sama u krevetu:

„Vidim da te interesuje, što razumem, jer ekstremni prestupi interesuju svakog osim, nažalost, mene, jer onome ko je kroz to prošao oni više nisu naročito zanimljivi – gube čar. Ali pošto te interesuje, odgovoriću ti. Odgovoriću ti na pitanje koje si mi postavio sinoć: „A sa ocem“. Prebiralas sam ga po glavi čitavu noć. Oprostila sam ti, to sam ti već rekla, ne radi se o tome.

Evo šta je bila moja prva pomisao kada si mi to rekao, moja trenutna reakcija: pomislila sam da si perverznojak i da sam prerano isključila tu mogućnost.

Druga faza: ne, nije on perverznojak, to se dogodilo u igri i za vreme seksualnog čina, prepustio se, nije bio svestan šta radi, mislio je da se i s tim može igrati. A ne može.

Perverznojak bi se sladio tom rečenicom, a ti si se smesta zaustavio, postideo, zažalio. Potom si bio nežan prema meni, zvao me „mili moj“... veoma nežan, veoma dobar, a čini mi se i veoma iskren (čini mi se i da si pokazivao, kako se kaže, iskreno žaljenje).

(Tada još nisam bila shvatila da je perverznojak upravo to, da je tipično da se perverznojak izvinjava.)

Zato sam bila u stanju da ti oprostim. Znaš, ja sam neko ko ume mnogo da prašta, imaj to na umu. Ali pazi, jer umem u tome i da preteram.

Treća faza: ležim na tebi i ti mi miluješ leđa. Trenutak nežnosti, ljubavi. U svakom slučaju, liči na to, kako kaže ona pesma. Volela bih da je mogao da potraje taj trenutak pomirenja sa svim sranjima koja smo pravili i uprkos njima. Sranjima čije smo žrtve i protiv svoje volje.

Četvrta faza: i dalje ležim na tebi, ali ti tražiš da sednem. Seksualna želja, za koju sam mislila da je završena za to veče (odložena do daljeg), opet se javlja (izbija na površinu). S jedne strane razmišljam: što da ne, naravno, prevaziđimo taj stres, ponašajmo se kao da se ništa nije dogodilo; a s druge govorim sebi: ne, treba pustiti stvari da se slegnu.

Peta faza: sve je u redu, dobro se osećam u tvom naručju. (Iako me više ne zoveš mili moj.)

Šesta faza: otišao si, ležim sama u svom krevetu, tvoja rečenica se vraća i progoni me. U onom šoku nisam bila u stanju ništa da kažem. Sada to treba da uradim, da ti odgovorim.

Evo:

Nikada nisam svršila sa svojim ocem. Ni brzo ni sporo, nikad. Bilo mi je četrnaest godina – nikad ga do tada nisam videla, i odmah mi se svideo. Zato što mi je bio otac, zato što sam mogla da mu se divim, zato što mi se činio genijalan, zato što je sve znao i govorio dvadeset pet jezika. Vanserijska osoba. Bili smo od iste